

Paagjældende da ikke kunde bære Mere, medmindre der ved Siden deraf dreyes et andet, Kjøbstadsnæringen tildeels nærmere kommende Ghverv. Men tør man saaledes end forudsætte, at en retfærdig Ligelighed dengang, da Forordningen udkom, var bleven iagttagen ved at betragte de daværende Landbygninger som tilstrækkeligt beskattede gennem den paa Jorderne lagte Afgift, der senere er optagen i den ved Forordningen af 15de April 1818 paabudne Landsskat, er det formeentlig klart, at dette Forhold siden den Tid er blevet forrykket derved, at Landsskatten med den deri skjulte Bygningsafgift — hvorved dog skal bemærkes, at Intet foreligger om, at Landbygningernes Værdi skulde medregnes ved den Taxation af Jorderne, hvorefter Nyttens og Brugen af dem skulde beskattes — er forbleven uforandret, uagtet Bygningerne ere betydeligt tiltagne i Udstrækning og Værdi, medens Bygningsafgiften derimod stadig er voret med de med samme belagte Bygningers Tiltagen i Værdi og Omfang, og selv om de dengang eksisterende Landbygninger, der vel hovedsagelig kun vare af ringe Værdi og Betydning, kunde betragtes i det Væsentlige som kun et Tilbehør til den ved Forordningen beskattede Jord, kan denne Betragtning efter Forholdenes Udvikling ikke længere gjøres gjældende. Der er saaledes fremstaaet en gennemgaaende Ulighed i denne Henseende med Hensyn til Beskatningen, og denne Ulighed vil udvide sig mere og mere, alt eftersom Næringslovens Bestemmelser angaaende Ghverv paa Landet deels ville indskrænke Omfanget af den for visse Bygninger uden Jordtilliggende nu, trods deres Benyttelse, hjemlede Afgiftsfrihed deels ved Benyttelsen af den ved dem aabnede Udgang til Næringsdrift paa Landet uundgaeligt medføre, at efterhaanden stedse flere af saadanne Bygninger, som ogsaa af Bygninger med Jordtilliggende, ville blive inddragne under Beskatningen. I hvilken Stigen de afgiftspligtige Landbygningers

Antal og Udstrækning er, vil sees af, at Bygningsafgiften paa Landet, som i de første efter 1802 affattede Registre udgjorde omtrent 14,800 Rbd., og indtil 1816 kun var stegen til omtrent 15,000 Rbd. og ved den ved Forordningen af 17de April 1816 paabudte Fordobling af Afgiften altsaa til omtrent 30,000 Rbd., under uforandret Norm i Maren 1835 til 1839 gennemsnitlig beløb sig til omtrent 35,000 Rbd. i 1845 til omtrent 43,600 Rbd. i 1848 ca. 56,900 Rbd., i 1857—58 ca. 90,000 Rbd., men allerede i 1859—60 til omtrent 103,000 Rbd. og i 1865—66 er stegen til omtrent 138,500 Rbd. Til at forege Uligheden kommer derhos at det under den tiltagende Udvikling paa Landet har viist sig forbundet med bestandigt stigende Vansteligighed at fastholde Grændsen mellem Afgiftspligten og Afgiftsfriheden, ligesom Controlen med, at alle afgiftspligtige Bygninger blive rammede af Skatten, vistnok har været uigjennemførlig og under de nuværende Bestemmelser og den bestaaende Ordning vil blive vansteligere og vansteligere.

Foruden at der saaledes paa selve Landet har udviklet sig en Ulighed, der indeholder en Opfordring til at overføre Afgiften paa alle Bygninger, have Forholdene der, naar Landet stilles ligeoverfor Kjøbstæderne, saa væsentlig forandret sig til Gunst for Landet siden 1802, og navnlig have Høkerloven og Næringsloven givet Landboerne en Fordeel tildeels paa Kjøbstædernes Beføstning, at ligeledes herved Opmærksomheden maa henledes paa Villigheden af, at der ikke i det omhandlede Beskatningsforhold opstilles en principiel Forskjel mellem Land og Kjøbstad; altsaa ogsaa ad denne Vej føres man hen til at medtage alle Bygninger paa Landet.

I det man saaledes ved en Betragtning af de Forandringer, Forholdene ere undergaaede siden Emanationen af Forordningen af 1ste Octbr. 1802, ledes til at inddrage Landbygningerne under Beskatningen, skjønner man dog ikke